

Казус 2

На 10.04.2020 г., около 10:00 ч. в гр. Стара Загора, служители на сектор ПП – Стара Загора при ОД на МВР - Стара Загора спрели за проверка на МПС – Опел, рег. № СТ5555KM, управляван от А.Б.В., като при проверката било установено, че А.Б.В. не е заплатил доброволно наложени му с два електронни фиша глоби. За констатираното нарушение е съставен АУАН №1/10.04.2020 г., а именно: за това, че на 10.04.2020 г., около 10:00 ч. и на посочено място А.Б.М управлява л. а. Опел, рег. № СТ5555KM, като водачът не е заплатил доброволно глоби, наложени му с наказателно постановление №1/02.02.2020 г.–10 лв. и с наказателно постановление №2 /03.02.2020 г. – 10 лв., в сроковете за доброволно изпълнение, с което е виновен е нарушил чл.190, ал. 3 от ЗДвП.

На 13.04.2020 г., Началникът на сектор ПП – Стара Загора издал Заповед за прилагане на ПАМ №1 от 13.04.2020 г., с която на основание чл.172 ал. 1 във връзка с чл.171 т. 1 б. "д" от ЗДвП спрямо А.Б.В е приложил принудителна административна мярка – "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство", до заплащане на дължимата глоба. От фактическа страна органът е приел, че на 10.04.2020 г., при посочени в АУАН №1/10.04.2020 г. факти и обстоятелства А.Б.В управлява МПС – лек автомобил „Опел“ рег. № СТ5555KM, като са му наложени наказания глоби с НП №1/02.02.2020 г. – 10 лв. и НП №2/03.02.2020 г.-10 лв., незаплатени в срока за доброволно плащане, в нарушение на чл.190, ал. 3 от ЗДвП.

ЗППАМ № 1 / 13.04.2020 г. е обжалвана от А.Б.В пред Административен съд - Стара Загора с искане за отмяната ѝ като незаконосъобразна. Доводите на жалбоподателя са, че заповедта не е мотивирана, тъй като не било посочено кога са връчени и дали са влезли в сила наказателните постановления и съответно кога е изтекъл срока за доброволно заплащане на глобите, както и че ПАМ е наложена при неправилно приложение на закона, тъй като е заплатил глобите. Представил е платежно нареждане от 10.02.2020 г. за заплащане на 20 лв. -глоби по НП № 1/02.02.2020 г. и НП №2/03.02.2020 г.

По делото са били представени и АУАН №1/10.04.2020 г., НП №1/02.02.2020 г. и НП №2 /03.02.2020 г., с които за извършени от А. Б. В. нарушения на ЗДвП са му наложени глоби съответно от по 10 лв. и разписки за връчването им на 02.02.2020 г., съответно на 03.02.2020 г., заповед от 06.03.2018 г. на директора на ОД на МВР Стара Загора на

основание чл.172 ал.1 от ЗДвП, с която е оправомощил длъжностни лица на ОД МВР – Стара Загора, сред които и началникът на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Стара Загора да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл.171, т. 1, б. “д“ от ЗДвП, заповед на Министъра на вътрешните работи за определяне като служби за контрол по спазването на правилата за движение - областните дирекции на МВР, писмо от Главен публичен изпълнител при ТД на НАП, Пловдив, в което е отразено, че с постъпилата на 10.02.2020 г. сума в размер на 20 лв. е погасено по-старо публично задължение на А.Б.В. – глоба в размер на 20 лв., произтичаща от електронен фиш №3 от 2018 г. В писмото се сочи, че тъй като срещу А.Б.В. имало образувано изпълнително дело №5/2018 г. съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 8 от ДОПК при постъпване на суми по него се погасяват по – старите задължения. Отражено е, че към 10.04.2020 г. задълженията на А.Б.В. за две глоби в размер съответно от по 10 лв., наложени с НП №1 /02.02.2020 г. и НП №2/03.02.2020 г., са дължими.

Въпроси:

1. Има ли А.Б.В. право да обжалва ЗППАМ?
2. Кои лица следва да бъдат конституирани като страни по делото? Как следва да се разпреди доказателствената тежест между страните и каква проверка дължи съда относно законосъобразността на оспорения акт?
3. Издаден ли е оспорения акт от компетентен орган.
4. Основателни ли са оплакванията на жалбоподателя. Налице ли са предпоставки за прилагане спрямо А.Б.В на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. “д“ от ЗДвП.
5. С какъв съдебен акт следва да се произнесе съдът. Изгответе неговия диспозитив.

Отговори:

1. **А.Б.В. има право на жалба.** По аргумент от разпоредбата на чл. 159, т. 1 и т. 4 от АПК едни от предпоставките за възникване и съществуване правото на жалба, е наличието на акт, подлежащ на съдебно оспорване и контрол за законосъобразност и наличие на правен интерес за оспорващия. На съдебно обжалване и контрол за законосъобразност по реда на АПК подлежат административните актове /индивидуални, общи и подзаконови нормативни/, доколкото не са изключени от приложното поле на действие на АПК.

ЗППАМ №1 / 13.04.2020 г., представлява индивидуален административен акт по см. на чл. 21 ал. 1 от АПК. За упражненото правомощие е налице законово овластяване на административен орган /чл. 172 ал. 1 от ЗДвП/, предвидени са обуславящите прилагането на ПАМ материалноправни предпоставки /чл. 172, ал. 1 във връзка с чл. 171, т. 1, б. "д" ЗДвП/ и изисквания за провеждане на регламентираното в специалния закон производство /чл. 189 от ЗДвП/. Заповедите по чл. 172, ал. 5 вр. с ал. 1 от ЗДвП подлежат на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност по реда на АПК.

За А.Б.В. е налице правен интерес да обжалва заповедта по съдебен ред. Правният интерес се свързва с призната от АПК възможност да се търси съдебна защита. Разпоредбата на чл.147 ал.1 от АПК предвижда, че право да оспорват административния акт имат гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения. Правният интерес трябва да е пряк и личен. Съдържанието на понятието се извлича от разпоредбата на чл. 15 ал. 1 от АПК, според която страни в административния процес могат да бъдат административният орган, прокурорът и всеки гражданин или организация, чиито права, свободи или законни интереси са или биха били засегнати от административния акт или от съдебното решение или за които те биха породили права или задължения. Правният интерес се поражда от пряко засягане или застрашаване от засягане на законни интереси или субективни права или свободи. За да е налице пряк интерес е необходимо със самата отмяна на оспорения административен акт непосредствено да се отстрани настъпилата или настъпващата щета от изпълнението на административния акт, да е налице действително и незабавно удовлетворяване на лицето. Личният правен интерес означава, че физическото или юридическо лице има право на жалба само в защита на своите субективни права, свободи и законни интереси.

2. Съгласно чл. 153, ал. 1 от АПК страни по делото са оспорващият, органът издал административния акт и всички заинтересовани лица. Като страни по делото в случая следва да бъдат конституирани А.Б.В, като оспорващ и Началникът на сектор „Пътен контрол“, при ОД на МВР гр. Стара Загора, като ответник. Директорът на ОД на МВР гр. Стара Загора не е издател на акта, поради което не следва да бъде конституиран като страна по делото.

По аргумент то чл.170 ал. 1 от АПК, в тежест на оспорващия е да установи фактите и обстоятелствата, на които се основава жалбата – в случая, че е заплатил глобите, а в тежест на ответника - съществуването на предпоставките за прилагане на ПАМ по чл. 172 ал.1 вр. с чл. 17,1 т.1, б. “д” от ЗДвП – в случая – че А. Б. В. е управлявал МПС, че са му наложени глоби, които не е заплатил в срока за доброволно изпълнение, и изпълнението на законовите изисквания при издаване на акта /чл.189 от ЗДвП/. Съдът следва да извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл. 146 от АПК

3. Заповедта е издадена от компетентен орган, въз основа и в рамките на надлежно делегирани правомощия. Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена от Началника на сектор „Пътен контрол“, при ОД на МВР, гр. Стара Загора, въз основа на делегирани му правомощия от Директора на ОД на МВР Стара Загора. Делегирането представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Към 13.04.2020 г., когато е упражнено административното правомощие по чл.172, ал. 1 от ЗДвП, вр. с чл. 171, т. 1, б. “д” ЗДвП, е предвидена в закона възможността за делегирането му. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Към датата на издаване на акта издателят на оспорения акт е бил овластен от по-горестоящия спрямо него орган и ръководител на компетентна служба за контрол – Директорът на ОД на МВР – Стара

Загора, с правомощия да издава заповеди за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1, б. "д" от ЗДвП.

4. Противно на оплакванията на жалбоподателя оспорената заповед съдържа мотиви. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие /чл. 171, т.1, б. "д" от ЗДвП/, така и релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от органа наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. "д" от ЗДвП – управление на моторно превозно средство от водач, на който е наложено наказание глоба, незаплатена в срока за доброволно заплащане. Противоправното поведение, послужило като основание за издаване на заповедта за прилагането на ПАМ по чл. 171, т.1, б. "д" от ЗДвП, е конкретизирано и индивидуализирано от фактическа страна с посочването, че на 10.04.2020 г. при описаните в АУАН време, място и обстоятелства А.Б.В е управлявал МПС, без да е изпълнил задължението си да заплати в срока за доброволно изпълнение наложени му с НП №1 и №2 глоби. Непосочването дали НП са били връчени, датата на връчване и влизането им в сила и респ. от кой момент е налице неизпълнение на нормата на чл. 190, ал. 3 от ЗДвП, не релевира незаконосъобразност на оспорения административен акт, нито води до невъзможност адресатът на акта да разбере на какво фактическо и правно основание му е наложена принудителната административна мярка. Следва да приеме че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивирана заповед за прилагане на ПАМ.

5. В случая оспорената ЗППАМ е издадена на основание на чл. 171, т. 1, б. "д" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка *"временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство"* на водач, който управлява моторно превозно средство с наложено наказание глоба, незаплатена в срока за доброволно заплащане – до заплащане на дължимата глоба. Следователно прилагането на ПАМ по чл. 171, т.1, б. "д" от ЗДвП се свързва с управлението на МПС от водач, на когото е наложено наказание глоба, незаплатена в законово установения срок за доброволно плащане.

От доказателствата се установява, че към датата на издаване на заповедта цитираните НП са били влезли в сила. Спорният по делото въпрос е дали наложените с тези НП глоби са заплатени от санкционираното лице към датата на постановяване на ЗППАМ – 13.04.2020 г. Неоснователно се явява направеното от жалбоподателя

възражение за липса на посоченото в оспорения акт фактическо основание за издаването му, поради извършено заплащане на глобите по двете НП. Действително от приложеното платежно нареждане се установява, че на 10.02.2020 г. А. Б. В. е внесъл сума в размер на 20 лв. за погасяване на задълженията си по НП. Видно обаче от представеното с административната преписка писмо на Главен публичен изпълнител при ТД на НАП Пловдив, с така постъпилата сума са били погасени по-стари задължения на лицето. В писмото се сочи, че тъй като срещу А. Б. В. имало образувано изпълнително дело съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 8 от ДОПК при постъпване на суми по него се погасяват по – старите задължения. Към 10.04.2020 г., респективно към 13.04.2020 г. задълженията за глоби произтичащи от НП 1 и НП 2 са дължими.

Въз основа на тези установявания правилно административният орган е приел наличието на изложените в обжалваната заповед фактически основания за нейното издаване – незаплащане в определения с разпоредбата на чл. 190, ал. 3 от ЗДвП срок на наложените глоби с влезли в сила НП. В случая ирелевантно се явява обстоятелството, че в платежното нареждане от 10.02.2020 г. жалбоподателят е посочил като основание за извършения банков превод – погасяване на задължения по НП 1 и НП 2 /2020 г. Това е така, защото в случаите на висящо изпълнително производство за принудително събиране на публични задължения не може длъжникът да се ползва от възможността по чл. 169, ал. 4 от ДОПК да заяви вида на задълженията, които иска да погаси, а са приложими правилата за разпределяне на суми, установени с разпоредбата на чл. 219 ДОПК.

В този смисъл оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. В. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №1 от 13.04.2020 г., издадена от Началника на сектор ПП – Стара Загора при ОД на МВР – Стара Загора, с която на основание чл.172 ал. 1 във връзка с чл. 171, т. 1, б. "д" ЗДвП, на А. Б. В. е наложена принудителна административна мярка – "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач" до заплащане на дължимата глоба.

На основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване пред ВАС на РБ.